

var virkelig en storslaaet Tanke, saadan at gøre Vorherre til Genstand for Ballotation . . . og naturligvis vandt den straks almindelig Tilslutning. Ja, vor Tid er i Sandhed en Fremskridtstid! Jeg er overbevist om, at det varer ikke længe, før man træffer Afgørelse om de himmelske Ting ved at tælle paa sine Knapper eller lægge en Kabale!“

„Men hvad blev saa Resultatet af Afstemningen?“ spurgte Frk. Ragnhild.

„Ja derom kan jeg ingen Oplysninger give Dem, da jeg ikke afventede Begivenhedernes Gang. Ærlig talt . . . jeg foretrak at gaa min Vej. Muligvis vil man finde dette meget sippet af mig. Men det vil jeg i saa Fald se at bære med Taalmodighed.“

„Det behøver De vist ikke at frygte for,“ indskød Fru Betty i stridbar Tone. „Kun forstaar jeg egentlig ikke rigtig, hvorledes netop De, Hr. Pastor, kan føle Dem saa frastødt af den Art Forhandlinger. De plejer jo dog ellers at være en ivrig Talsmand for den saakaldte sunde Fornuft.“

„Aa jo, Frue! Netop som en varm Beundrer af den sunde Forstandighed hylder jeg i Stort som i Smaat den Lære, der er udtrykt i det gamle, besindige Ord, at den Sten, man ikke kan løfte, gør man bedst i at lade ligge. Jeg har